

ଭୂତ କଥା

ବିକ୍ରମ ଚନ୍ଦ୍ର ଆଗାର୍ଯ୍ୟ

<http://www.balaramprakashan.com>

ଭୂତ କଥା

ଲେଖକ

ଶ୍ରୀ ବିଜୟ ଚନ୍ଦ୍ର ଆଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ

ପ୍ରକାଶକ

ଜଗନ୍ନାଥ ରଥ

ବିନୋଦ ବିହାରୀ, କଟକ-୨

ଭୂତ କଥା

ଲେଖକ :

ଶ୍ରୀ ବିଜୟ ଚନ୍ଦ୍ର ଆଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ

ପ୍ରକାଶକ :

ଜଗନ୍ନାଥ ରଥ

ବିନୋଦ ବିହାରୀ, କଟକ-୨

ଚତୁର୍ଥ ମୁଦ୍ରଣ—୧୯୯୭

ମୂଲ୍ୟ :

ପାଞ୍ଚ ଟଙ୍କା ମାତ୍ର

୩

ମୁଦ୍ରଣ :

ମା' ସନ୍ତୋଷୀ ପ୍ରେସ୍

କାଳି ବଜାର, କଟକ-୧

ପ୍ରାୟ ଦଶବର୍ଷ ତଳର କଥା । ଠିକ୍ ମନେହୁଏ ନାହିଁ,
ତଥାପି ମନେ ଅଛି, ସେହି ଦିନଟି ଥିଲା ବର୍ଷାଦିନ ।

ମାଳ ଆକାଶକୁ ଧଳା ଏବଂ କଳାରେ ପରିଣତ କରି ଦେଇ-
ଥାଏ କେତେଶବ୍ଦ ବାଦଲ । ମଝିରେ ମଝିରେ ଘଡ଼ଘଡ଼ ବଜୁଳି
ସହିତ ଅସରାଏ ବର୍ଷା ହୋଇଯାଇ ପୁଣି ଶାନ୍ତ ହୋଇ ଯାଉଥାଏ ।

ରାତି ହୋଇଥାଏ ଅନ୍ଧକାରମୟ ।

ବର୍ଷା ଛୁଡ଼ି ଯାଇଥାଏ, ନାଳମାନଙ୍କରେ ଚାଲୁଥିବା ପାଣିର
କଳ କଳ ନାଦ ଶୁଣାଯାଉଥାଏ, ବେଙ୍ଗମାନଙ୍କ ରଡ଼ରେ ଆକାଶ
ବତାସରେ କମ୍ପନ ସୃଷ୍ଟି ହେଉଥାଏ ।

ମନେହୁଏ ଏତେ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ଆକାଶ ବନ୍ଧରେ
ତାରକା ପୁଞ୍ଜି ମଧ୍ୟ ଶୋଇଯାଇଛନ୍ତି ।

ବାହାରକୁ ବାହାରଲେ ଭୟ ଲାଗେ ।

ସମ୍ବଲପୁର ଅଞ୍ଚଳରେ ଗୋଟିଏ ପଲ୍ଲୀ ଗାଁଆ । ସେହି ଗାଁରେ
ରହୁଥାନ୍ତି, ମୋର ଜଣେ ପରିଚିତ ବନ୍ଧୁ ପଞ୍ଚାନନ ପଣ୍ଡା ।
ସେତେବେଳେ ସେ ଥିଲେ ଜଣେ ଛାତ୍ର ।

ସେହି ସମୟରେ ସେହି ଗାଁର ଗୋଟିଏ ଘ୍ରୀ ଲୋକ ମରି
ଯାଇଥାଏ । ମରିବା ପୂର୍ବରୁ ତାର ଗୋଟିଏ ପୁଅ ଜନ୍ମ ହୋଇ-
ଥାଏ । ଘ୍ରୀ ଲୋକଟି ମରିବାର ଦୁଇଦିନ ପରେ ସେହି ପୁଅଟିର
ମଧ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ ।

ଘ୍ରୀ ଲୋକଟିର ଅକାଳ ବିଘ୍ନୋଗ ଫଳରେ ତାର ଆତ୍ମା
ମୋଷ ଲଭ କରିପାରି ନଥିଲା । ସବୁଦିନ ରାତିରେ ସେ ଡାହାଣୀ
ହୋଇ ଆସେ, ଆଉ ଦାଣ୍ଡ ମଝିରେ ବସି ଗୋଡ଼ ଲମ୍ବେଇ ତାର
ପୁଅକୁ ଧରି ଗେଲି କରେ । ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ପୁଣି ଅନ୍ଧାର
ରାସରେ ଦେଖିଲେ ସେ କୌଣସି ସାହାସୀ ଲୋକ ମଧ୍ୟ ଡରିବା
ସ୍ବାଭାବିକ । ସେ ଆଉ କାହାର କିଛି କ୍ଷତି କରେ ନାହିଁ । ତଥାପି
ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ତାକୁ ଦେଖି ଡରନ୍ତି, କେତେ ଲୋକଙ୍କର ମଧ୍ୟ
ଝାଡ଼ା ବାନ୍ତି ହୁଏ ।

ଦିନେ ଦିନେ ସେ ଆସି କାନ୍ଦିବା ମଧ୍ୟ ଲୋକ ଶୁଣିବାକୁ
ପାଆନ୍ତି ।

ଦିନକର ଘଟଣା !

ପଣ୍ଡା ବାବୁଙ୍କର ପରୀକ୍ଷା ସମୟ, ପଡ଼ାପଢ଼ି ଯୋରସୋର
ଚାଲିଥାଏ । ସେହି ସମୟରେ ତାଙ୍କର ଘରେ କେହି ନଥାନ୍ତି, ସେ
ଗୋଟିଏ ଚାକର ସହିତ ରହୁଥାନ୍ତି । ଚାକର ବୁଢ଼ା ରେଷେଇ କରି
ଖାଇବାକୁ ଦେଉଥାଏ ଏବଂ ସେ କଲେଜ ଯାଇ ପଢ଼ାପଢ଼ି
କରନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ବୟସ ୨୦ରୁ ୨୫ ଭିତରେ ।
ସେ ବେଶ୍ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟବାନ ଏବଂ ସାହାସୀ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ ।

କିନ୍ତୁ ଡାହାଣୀ, ଭୂତ ଦେଖିଲେ ସାହସୀ; ବଳବାନ ଲୋକ
ମଧ୍ୟ ତାର ନିଜର ହସ୍ତରାଜ୍ୟେ, ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତାର ସବୁ
ସାହସ, ବଳ ଏବଂ ସଞ୍ଜା ଲୋପ ପାଇଯାଏ ।

ଗୁଜରଟି ଥିଲା ବୟସ୍କ ଲୋକ, ତା ଜୀବନରେ ସେ ଏହିପରି
କେତେ ଭୂତ ଡାହାଣୀ ଦେଖିଛି । ସେମାନଙ୍କ ଆଗରୁ ବହୁତଥର
ଜୀବନ ମରଣ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ମୁକୁଳ ଆସିଛି, ତେଣୁକରି ସେ ଆଜି
ଆଉ ଭୂତ ଡାହାଣୀ ଦେଖିଲେ ଡରେ ନାହିଁ ।

କିଛି ଦିନ ପୂର୍ବେ ଗପସପ କରୁ କରୁ ପଣ୍ଡାବାବୁ ମତେ
କହୁଥିଲେ, ତାଙ୍କ ଛୁଟି ଜୀବନ କାହାଣୀ ଯାହାକି ସେ ନିଜେ
ଅଙ୍ଗେ ନିଶ୍ଚୟକରି ।

ଦିନକର ରାତି । ବେଶି ଅନ୍ଧାର ନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ମେଘ
ଯୋଗୁ ବେଶି ଅନ୍ଧକାର ପରି ଜଣା ପଡୁଥାଏ । ରାତି ପ୍ରାୟ ନଅଟା
ହେବ ।

ପକ୍ଷୀ ଗ୍ରାମରେ ବର୍ଷା । ଦିନରେ ପାଞ୍ଚଟା ବାଜିଲେ ଆଉ ଦିନ
କେହି ବାହାରକୁ ନାହିଁ, ପୁଣି ସେଠାରେ ଡାହାଣୀର ଭୟ ।
ତେଣୁ ସମସ୍ତେ ସନ୍ଧ୍ୟା ପରେ ନିଜ ନିଜ ଘରେ କବାଟ ବନ୍ଦ
କରି ରହନ୍ତି ।

ସେ ଦିନ ଠିକ୍ ରାତି ନଅଟା, ଗୁଡ଼ା କହିଲା, ସାନବାବୁ
ଆପଣ ପଢୁଥାନ୍ତୁ, ମୁଁ ଏଇ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଟିକିଏ ପଢ଼ାକୁ ଯାଇ
ଆସୁଛି ।

ମୋର କୌଣସି କାରଣରୁ ଦେହ ସାମାନ୍ୟ ଖରପ ଥିବା ଯୋଗୁଁ ସେଦିନ ଆଜ ପଡ଼ିବାକୁ ଭଲ ଲାଗିଲା ନାହିଁ; ତେଣୁଜରି ବୁଡ଼ାଗଲାପରେ ମୁଁ ଶୋଇବାକୁ ଗଲି ।

ଆମ ଘରର କିଛି ଦୂରରେ ଗୋଟିଏ ନଦୀ ବହିଯାଉଥାଏ । ନଦୀର ପାଣି କଳ କଳ ନାଦ କରି ଶୁଣିଥାଏ ତାର ଗନ୍ତବ୍ୟ ପଥରେ । ଅମାନିଆ ଥଣ୍ଡା ପବନ ଝରକା ଫାଙ୍କ ଦେଇ ଜବର-ଦସ୍ତ ଘର ଭିତରକୁ ପଶି ଆସୁଥାଏ ।

ବୁକର ବୁଡ଼ା ଯିବା ପରେ ପରେ ମୁଁ କବାଟ ବନ୍ଦ କରି ଶୋଇବାକୁ ଗଲି । ଠିକ୍ ଶୋଇବା ପୂର୍ବରୁ ମୋର ମନେ ପଡ଼ିଗଲା, ଡାହାଣୀ ଭୂତ କଥା ।

ମନରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଭୟ ଉଠି ମାରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଏ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିସ୍ତ ଦେଉ ନ ଥାଏ ।

ମନେ ହେଉଥାଏ ଯେପରି କି, ଏହି ଘରେ, ମୋ ପାଖରେ କିଏ ଗୋଟେ ଅଛି । ପୁଣି ମନେ ହୁଏ, ସତେ କି.ଏକ କଳାଚ୍ଛାଇ ଏହି ଘରେ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ପ୍ରବେଶକରୁଛି । ଏହିପରି ବିଭିନ୍ନ ଦୁର୍ଭାବନାକୁ ଆଶ୍ରୟ ଦେଇ ଅତ୍ୟଧିକ ଭୟାଞ୍ଚକ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ପଣ୍ଡା ବାବୁଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ହଠାତ୍ ମୋର ଗୋଟିଏ କଥା ମନେ ପଡ଼ିଗଲା । ମୁଁ କହିଲି ଥରେ ମୋତେ ମୋର ନନ୍ଦା

କହିଥିଲେ, ଯଦି କୌଣସି ଜନସଂସ୍ଥାରେ ଦେଖିଲେ ଭୟ ଲାଗେ, ତାହାହେଲେ ସେହି ଜନସଂସ୍ଥା ଭୟଙ୍କର ଜନସଂସ୍ଥା ହେଉ କିମ୍ବା ନ ହେଉ, ସେହି ଜନସଂସ୍ଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଦେଖି ମନର ଭୟ ଦୂର କରିବା ଉଚିତ; କାରଣ ମନରେ ଭୟ ଆସିବା ସମୟରେ ଗୋଟିଏ ଶୂନ୍ୟ ସ୍ଥାନରେ ମଧ୍ୟ କିଛି ଗୋଟିଏ ଭୟଙ୍କର ଜନସଂସ୍ଥା ଥିବାପରି ଦେଖାଯିବ; ଯାହାଦ୍ୱାରା କି ମନୁଷ୍ୟ ଶ୍ୱାସଣ ଭାବରେ ଉଠିଯିବ । ଏହା ଫଳରେ ଝାଡ଼ାବାନ୍ତି ହେବ । କେତେ ଲୋକ ମଧ୍ୟ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଉଚିତାତ୍ମକ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରେ ପଡ଼ନ୍ତି ।

ନନା (father) ଥରେ କୌଣସି ଏକ କାମରେ ଗୋଟିଏ ଗାଁକୁ ଯାଇଥିଲେ । ଫେରିବା ସମୟରେ ରାତି ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ଅବଶ୍ୟ ବିଶେଷ ରାତି ନୁହେଁ, ତେବେ ଏମିତି ରାତି ଆଠଟା କିମ୍ବା ନଅଟା ହେବ ।

ସେହି ସମୟରେ ଜନ୍ମ ପଡ଼ିଥାଏ, ରାତି ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର କରଣ ଯୋଗୁଁ ଠିକ୍ ଦିନ ପରି ଦେଖାଯାଉଥାଏ । କାର୍ତ୍ତିକ ମାସ ଯୋଗୁଁ ଘାସ ଲଟାମାନଙ୍କରେ ଶିଶିର ବିନ୍ଦୁମାନ ଲାଗି ରହିଥାଏ ।

ହଠାତ୍ ସେ ଏକ ବୁଢ଼ାକୁ ଦେଖି ଚମକିଗଲେ । ସେ ଦେଖିଲେ ସେହି ବୁଢ଼ା ପାଖରେ ଗୋଟିଏ ଲୋକ ଧଳା ଲୁଗାପିନ୍ଧି ବସିଲା ପରି ଦିଶିଛି । ସେ ଦେଖିଲା ଯେତେ ସଙ୍ଗେ ସେହି ଜାଗାରେ ଠିଆ ହୋଇ ଗଲେ, ପ୍ରାୟଶ୍ଚୟ ତଳଥର ଡାକିଲେ ।

କିଏ ! କିଏ ! କିଏ ସେଠାରେ ବସିଛି ?

କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଉତ୍ତର ପାଇଲେ ନାହିଁ, ଆଉ ଆଗକୁ ଯିବାକୁ ସାହାଯ୍ୟ ହେଲେ ନାହିଁ । ସେ ଜାଗାରେ ଆଉ କାହାର ଘରଦ୍ୱାର ମଧ୍ୟ ନ ଥିଲା, କୌଣସି ଲୋକ ମଧ୍ୟ ସେହି ବାଟେ ସେତେବେଳେ ଯିବା ଆସିବା କରୁ ନଥାନ୍ତି ।

ତା' ପରେ ଭାବିଲେ ଧଳା ବାହୁଗାଟାଏ କାଳେ ଗୋଇ-ଥୁବ । ଦୁଇତଳିଆର ତାଳି ମାରିଲେ ମଧ୍ୟ କିଛି ଫଳ ହେଲା ନାହିଁ । ଶେଷରେ ଦୁଇ ଗୁରୁଟା ତେଲ ମଧ୍ୟ ମାରିଲେ ସେହି ଜାଗାକୁ । ତଥାପି କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଲା ନାହିଁ । ଭାବିଲେ ପାଖକୁ ଯାଇ ଦେଖି ଆସିବେ । କିନ୍ତୁ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ଡର ଲାଗିଲା, ତଥାପି ଭଲଭାବରେ ନ ଦେଖି ଆସିବା ଲୋକ ସେ ନ ଥିଲେ ।

ସେଠାରେ କିଛି ସମୟ ଠିଆ ହୋଇ ଉଗ୍ରବାନଙ୍କୁ ଡାକିଲେ । ତା'ପରେ ଆଖିବୁଜି ସେହି ଅଭୁତ ବସ୍ତୁ ପାଖକୁ ଦୌଡ଼ି ଦୌଡ଼ି ଯାଇ ସବୁ ବଳ ପ୍ରୟୋଗ କରି ଗୋଟାଏ ଗୋଇଠା ମାରିଲେ, ତା'ପରେ ଦେଖିଲେ କଅଣ ଜାଣନ୍ତି ?

କଅଣ ?

ସେଇଟା ଥିଲା ଗୋଟାଏ ଉଇଁ ଡୁଙ୍କା । ସେଇ ଉଇଁ ଡୁଙ୍କା ଉପରେ ବୁଡ଼ି ଆଣୀ କରିଥିଲା ତାର ଜାଲରେ ଘର, ଆଉ ତାର ସେହିଘର ଉପରେ ଶିଶିର ବିନ୍ଦୁମାନ ପଡ଼ି ଚନ୍ଦ୍ରକରଶଦ୍ୱାରା ଧଳା

ହୋଇ ଚକ୍ ଚକ କରୁଥିଲା । ଯାହା ଫଳରେ କି ସେଠାରେ
ଗୋଟିଏ ଧଳା ଲୁଗା ପିନ୍ଧା ଲୋକ ବସିଲା ପରି ଜଣାଯାଉଥିଲା ।

X

X

X

ତା'ପରେ ପଣ୍ଡାବାରୁ ପୁଣି ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

ସେ ଯାହା ହେଉ ଏଥର ଶୁଣନ୍ତୁ ମୋର ଅବସ୍ଥା କଅଣ
ହେଲା । ଆଜ୍ଞା ହେଉ, କହନ୍ତୁ ଏଥର ଆପଣଙ୍କର ଅବସ୍ଥା,
କହିଲି ମୁଁ ।

ମୁଁ ସେତେବେଳେ ଅଧିକ ଭୟାବହ ହେଲି, ସେତେବେଳେ
ଭାବିଲି ନା ଏହିପରି ଖାଲିଟାକୁ ଡରକରି ଲାଭ ନାହିଁ, ମୁଁ ଉଠି
ଦେଖିବି ସେହି ଛାଇଟା ପ୍ରକୃତରେ କାହାର ।

ମୁଁ ଯେମିତି ଉଠିଛି ଲଣ୍ଡନ ପାଖକୁ, ସେମିତି ଏକ ବିକଟାଳ
ଗଛ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲି, ସେହି ଗଛ ଠିକ୍ ଗୋଟିଏ ଅସହାୟା ସ୍ତ୍ରୀ
ଲୋକର କାନ୍ଦ ପରି ଶୁଣା ଯାଉଥାଏ । ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଗତ
ସିଂହର ବଳ ସଂଗ୍ରହ କରିଥିଲି, କିନ୍ତୁ ତାହା ସବୁ ମୁଣ୍ଡାର ବଳ
ସଙ୍ଗେ ସମାନ ହୋଇଗଲା ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମୁଁ ସେହି ଗଟ ଉଠି-ରେ ହିଁ କାଠ ପରି ବସି
ପଡ଼ିଲି, ଆଉ ହଲଚଲ ହେବାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଲା ନାହିଁ ।

ମୁଁ ଏତେ ଭୟ ପାଇ ଯାଇଥିଲି ଯେ, ପାଟିକରି ବୁଡ଼ାକୁ
ଡାକିବାକୁ ମଧ୍ୟ ସାହସ କରିପାରିଲି ନାହିଁ । ସବୁ ଶକ୍ତି ହରେଇ
ବସିଥିଲି ସେହି ଭୟର କାରଣରୁ ।

ପୁଣି କିଛି ସମୟ ପରେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲି, ସେହି ରୁମ୍‌ର କବାଟ ପାଖରେ ଗୋଟିଏ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଗୋଡ଼ ଲମ୍ବେଇ ବସିଛି । ‘ମୁଁ ଥରେ ଦେଖି ଦେଇ ମୁହଁ ମାଡ଼ି ଖଟ ଉପରେ ପଡ଼ିଗଲି, ଦ୍ଵିତୀୟଥର ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ଦେଖିବାର ସାହସ ବି ହରେଇ ବସିଥିଲି ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ଚାକର ବୁଢ଼ା ଆସି ଡାକିଲା, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଆଉ ଖଟ ଉପରୁ ତଳକୁ ଆସୁଛି ନା କବାଟ ଖୋଲୁଛି, ସେମିତି ଶୋଇ ରହିଲି ।

ବୁଢ଼ା ଡାକିବାରେ ଲାଗିଥାଏ ।

ସାନ ବାବୁ ଖୋଲ, ମୁଁ ଆସିଛି ଖୋଲ ।

ସେଠୁ ମୁଁ ସେହିପରି ଖଟ ଉପରେ ଶୋଇ ରହି କହିଲି, ନା ନା, ମୁଁ ଖୋଲି ପାରିବି ନାହିଁ ସେ କବାଟ ପାଖରେ କିଏ ଗୋଟିଏ ଠିଆ ହୋଇଛି, ମତେ ଭର ଲାଗୁଛି ।

ସେ କହିଲା, ମୁଁ ପରା ବାହାରେ ଠିଆ ହୋଇଛି, ଭରିବାର କଅଣ ଅଛି । ଖୋଲ ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ସେହିପରି ଆଖି ବୁଜି ଆସିଲି ଆଉ କବାଟଟିକୁ ଖୋଲି ଦେଇ ପୁଣି ଶୋଇଗଲି ।

ବୁଢ଼ା ଭିତରକୁ ଆସି ମୋ ପାଖକୁ ଯାଇ ଡାକିଲା ପରେ ମୁଁ ଉଠିଲି !

ବୁଢ଼ା ମୋର ଖଟ ପାଖରେ ବସୁ ବସୁ କହିଲା, ଡରଲ କି ସାନ ବାବୁ ? ଛୋଟ କରି ହୁଁ ଟିଏ ମାରି ଦେଇ ରୁପ ରହିଲା ।

ମୁଁ ପରା ବାହାରେ ଥିଲି । କିନ୍ତୁ ବାହାରେ ସେ ଡାହାଣୀଟା ବସି କାନ୍ଦୁ ଥିଲା ।

କାହିଁ ନାହିଁ ତ ! ତମକୁ ସେମିତି ଶୁଣା ଯାଇଥିବ, ମୁଁ ଏଇତ ଆସୁଛି । ଆଉ ମୁଁ ଶୁଣିନାହିଁ, ତମକୁ ଖାଲି ଶୁଣା ଯାଉଥିଲା ? ଯାଅ ଶୋଇବ ଯାଅ, ଏତେ ବଡ଼ ଗୋଟେ ପିଲା ହେଲଣି ଆଉ ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କ ପରି ଡରୁଛି ।

ତାର ଏପରି ଡାହାଣୀରେ ମୁଁ ରୁପ୍ ହୋଇ ଶୋଇଗଲି, ମୋର ଭୟ ଦେଖି ସେ ଆଉ କିଛି କହିଲା ନାହିଁ ।

ସକାଳୁ କହିଲା.....

ସାନବାବୁ, କାଲି ତମେ କହୁଥିଲ ନା ଶବ୍ଦ ହେଲା ବୋଲି ସେଇଟା ସତରେ ଶବ୍ଦ ହେଉଥିଲା ।

ଆଉ ତୁ ମତେ ମନା କାହିଁକି କଲୁ ?

ତମେ କାଲି ଏତେ ଯୋର ଡରିଯାଇଥିଲ ଯେ, ଆଉ ମୁଁ ଯଦି କହିଥାନ୍ତି ତାହା ହେଲେ ରାତିଯାକ ଶୋଇ ନ ଥାନ୍ତି । ମୁଁ ଫେରିଲା ବେଳେ ପରା ସେ ଡାହାଣୀଟା ଆମ୍ଭ ତୋଟାର ଗୋଟିଏ ଗଛ ମୂଳରେ ବସି କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ତାର ପିଲାକୁ ଡାକୁଥିଲା ।

ତତେ ଡର ଲାଗିଲା ନାହିଁ ?

ମୁଁ ତ ବୁଢ଼ା ହେଲଣି ସାନବାରୁ, ଆଉ ମତେ କଅଣ ଭର ?
ଏ ତ ଗଲା ଗୋଟିଏ ଦିନର ଖଟଣା !

X

X

x

ଅନ୍ୟ ଏକ ଦିନ ରାତିରେ ମୋର କେତେ ଜଣ ବନ୍ଧୁ ଆସିଥାନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ପରୀକ୍ଷା ସରି ଯାଇଥାଏ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଖାଇପାରି ଗପସପ କଲୁ, ତା'ପରେ ରାତି ୧୧ଟା ସମୟରେ ଶୋଇଲୁ ।

ବର୍ଷାଦିନ ଯାଇ ଶୀତଦିନ ଆସୁଥାଏ, ତେଣୁ ରାତିରେ ସାମାନ୍ୟ ଥଣ୍ଡା ଲାଗୁଥାଏ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଚଦର ଘୋଡ଼ିଘୋଇ ଶୋଇଲୁ । ସେହି ଘରର ଝରକାଟି ଖୋଲୁଥାଏ, ସେହି ଖୋଲ ଝରକା ବାଟ ଦେଇ ଶୀତଳ ପବନ ନିଦ୍ରାକୁ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଗାଡ଼ି କରୁଥାଏ ।

ଠିକ୍ ସମୟଟା କହି ହବନାହିଁ, ତଥାପି ଅନ୍ଧାରରେ ଦୁଇଟା କିମ୍ବା ତିନିଟା ଭିତରେ ହବ । ମୋର ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା, କାରଣ ମୋର ଅଭ୍ୟାସ ମୁଁ ପ୍ରତିଦିନ ରାତିରେ ଉଠି ପରିସ୍ରା କରିବାକୁ ଯାଏ । ସେଦିନ ରାତିରେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସମୟରେ ନିଦ ଭାଙ୍ଗି ଯିବାରୁ ମୁଁ ଉଠିଲି ପଦାକୁ ଯିବାପାଇଁ ।

ଆମେ ସମସ୍ତେ ଶୋଇବା ପୂର୍ବରୁ ଗୋଟିଏ ଲଣ୍ଡନ ଅଳ୍ପ ଆଲୁଅ କରି ଖୁଲ ଉପରେ ରଖିଥିଲୁ । ପୂର୍ଣ୍ଣମୀ ପାଖେଇ ଆସୁଥିବା ଯୋଗୁ ଅଧ ରାତିରେ ଅନ୍ଧାରରେ ଚନ୍ଦ୍ରର ଆଲୋକ ଝରକା ଦେଇ ଘରର ଅନ୍ଧକାରକୁ କିଛି ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ ।

ମୁଁ ଉଠିବା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ମୋର ଲଣ୍ଠନ ଉପରେ ନଜର ପଡ଼ିଲା, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଲଣ୍ଠନଟିକୁ ଖୁଲ ପରିବର୍ତ୍ତେ ତଳେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲି । ଆମେ ଶୋଇବା ପୂର୍ବରୁ ଲଣ୍ଠନଟିକୁ ଖୁଲ ଉପରେ ରଖିଥିଲୁ । ଏଥିରେ ତଳେମାତ୍ର ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ମୋର ନଜର ଆପେ ଆପେ ଖୁଲ ଉପରକୁ ଚାଲିଗଲା । ଯେମିତି ଦେଖିଛି, ସେହି ଖୁଲ ଉପରକୁ ମୁଁ ଆଉ ଚାହିଁ ପାରିଲି ନାହିଁ, ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମୁହଁ ଘୋଡ଼େଇ ଶୋଇଗଲି ।

କାହିଁକି, କଅଣ ଦେଖିଲେ କି ? ମୁଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିଲି ।

ସେ କହିଲେ, ଆଉ କଅଣ ଦେଖିବ, ଦେଖିଲି ସେହି ଖୁଲ ଉପରେ ଧଳା ଲୁଗା ପିନ୍ଧି ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟିଏ ବସିଛି ।

ଯେ କୌଣସି ଲୋକ ମଧ୍ୟ ନଦରୁ ଉଠି ଏହିପରି ଏକ ମୂର୍ତ୍ତି ସାମନାରେ ଦେଖି ଡରିଯିବା ସ୍ବାଭାବିକ । ମୁଁ ଦେଖିବା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ମୁହଁ ଘୋଡ଼େଇ ପୁଣି ଶୋଇଲି ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ଭାବିଲି, ନା, ସେ ସବୁ ମୋର ଭୁଲ ଧାରଣା । ଏ ଘରେ ତ କେହି ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ନ ଥିଲେ । ପୁଣି ଖୁଲ ଉପରକୁ ଗୋଟେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଆସିବ କେଉଁଠୁ ? ଭାବି ଭାବି ପୁଣି ଉଠି ଆଖି ବିଟାକୁ ଭଲଭାବରେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଦେଇ ଦେଖିଲି ।

ସେତେବେଳେ କଅଣ ଦେଖିଲି ଜାଣ ?

କଅଣ ?

ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟିର ମଥାରେ ଅଛି ଗୋଟିଏ ବରାଟ ଲିଳି ସିନ୍ଦୂର ଟୋପା, ଆଖି ଦୁଇଟି ତାର ବରାଡ଼ି ଆଖି ପରି ଖାଲି ଜଳୁଛି । ଅନ୍ଧାର ରାତିରେ ଗୋଟିଏ ବରାଡ଼ିକୁ ଦେଖିଲେ ସେମିତି ତା ଆଖି ଦେଖାଯାଏ, ଠିକ୍ ସେମିତି । ମତେ ଦେଖି ଖିଲି ଖିଲି ହସୁଛି । ସେତେବେଳେ ତାର ଦାନ୍ତଗୁଡ଼ିକ ସ୍ପଷ୍ଟ, ମୋତି ପରି ଚକ୍ ଚକ୍ କରୁଥାଏ । ସେପରି ଦାନ୍ତ ସାଙ୍ଗକୁ ସେ ହସ, କି ଭୟଙ୍କର ।

ଚକା ମୁହଁକୁ ସେ ବଚକୁଟିଆ ହସ ମୁଁ ଦେଖି ଆଉ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରି ରହିପାରି ନଥିଲି, ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଏକ ଚଢ଼ାର କରି ସେହି ଖଟ ଉପରେ ଚେତାଶୂନ୍ୟ ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ିରହିଲି ।

ତା' ପରେ କେତେବେଳେ ମୋର ସାଙ୍ଗମାନେ ଉଠି ମୋର ସେବା ଶୁଣୁଷା କଲେ ଆଉ ମୁଁ କିଛି ଜାଣିନାହିଁ ।

ମୋର ସେତେବେଳେ ଚେତା ଆସିଲା, ମୁଁ ଆସି ହସପିଟାଲରେ ଶୋଇଥିଲି । ମୋର ରୁଗ୍‌ପାଖରେ ମୋର ସାଙ୍ଗମାନେ ଜମି ଯାଇଥିଲେ । ଚାକର ବୁଢ଼ା ବଂଶୀ ମୋର ମୁଣ୍ଡକୁ ଆଉଁସୁଥାଏ ।

ମୁଁ ପାଟିକରି ଉଠିଲି, “ମୁଁ କେଉଁଠି, ମତେ ଏଠାକୁ କ'ଣ ଆଣିଲା” ସାଙ୍ଗମାନେ ମତେ ସାନ୍ଥୁନା ଦେଲେ । ସେତେବେଳୁ ମୋର ଦେହରେ ବହୁତ ଜ୍ୱର ଥାଏ ।

ଦୁଇଦିନ ପରେ ମୋର ଦେହ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଭଲହେଲା ।

ମୁଁ ଘରକୁ ଆସିଲି, ମୋର ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କୁ ଏବଂ ଆମର ଚାକର ବୁଢ଼ାକୁ ଘଟି ଯାଇଥିବା ସବୁ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକ କହିଲି । ତା' ପରେ ଆଉ ମୁଁ ସେଠାକୁ ଆଜି ଯାଏ ଯାଇନାହିଁ ।

ମୁଁ କହିଲି ଏ ତ ଆପଣଙ୍କର ସାଧାରଣ କଥା, ମୋ କଥା ଯଦି ଶୁଣିବେ, ତାହାହେଲେ ଆତ୍ମର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯିବେ ।

ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ସହକାରେ ମତେ ପଚାରିଲେ । ଆଉ କି କଥା, ମୁଁ କହିଲି ଭୂତକାଳର ଭୂତ ଏବଂ ଡାହାଣୀ କଥା ।

ଅବଶ୍ୟ ଏସବୁ ମୋର ଜୀବନରେ ଘଟି ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏହା ସତ କଥା, ଆଉ ଏହା ମୁଁ ଶୁଣିଥିଲି ମୋର ନନାଙ୍କ ଠାରୁ । ତାଙ୍କ ଜୀବନରେ ଏହିପରି ହୁଏତ ଗୁଡ଼ିଏ ଘଟଣା ଘଟିଥିଲା, ଯଦିଓ ସେ ତଳେ ହେଲେ ସ୍ବଚ୍ଛନ୍ଦ ହୋଇ ନ ଥିଲେ ।

ଆଉ ସ୍ବଚ୍ଛନ୍ଦ କାହିଁକି ହୋଇ ନ ଥିଲେ ଜାଣନ୍ତୁ ?

ସେ ସେହି ଡାହାଣୀ ଭୂତଙ୍କ କବଳରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇଥିଲେ କେବଳ ତାଙ୍କର ସାହସ, ଭଲକି ଏବଂ କୌଶଳ ଯୋଗୁଁ ।

ସବୁ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକ ଏଠାରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ଅସମ୍ଭବ । ସେଥିରୁ କେବଳ କେଉଁଟି କୌତୁହଳପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ସେହି ଘଟଣାଟି ଏଠାରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଛି ।

ସେ କହିଲେ ଆଜ୍ଞା, ଭୂତ ଯଦି ଏକାଥରକେ ଆସି ମାଡ଼ ବସିବ ତାହାହେଲେ ସେତେବେଳେ ସାହସ ଆସିବ କୁଆଡ଼ୁ ।

ତାଙ୍କର ଏହିପରି ଯୁକ୍ତି ଶୁଣି ମୁଁ ଫେଁ କିନା ହସିଦେଲି । ସେ କହିଲେ ହସିଲେ ଯେ ?

ଆଉ କଅଣ କାନ୍ଦବ ! ଆପଣଙ୍କର ଏହିପରି କଥା ଶୁଣିଲେ
ଯେ କୌଣସି ଲୋକ ନ ହସି ରହି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଅଜ୍ଞା
ଏଥର କହନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କର ଭୂତ କାଳର ଭୂତକଥା ।

ପୁଣି ଡରିଯିବେ ନାହିଁତ ?

ଆପଣ ଆଉ ମତେ ଏମିତି ସବୁବେଳେ ଥଟ୍ଟା କରି କରି
ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କ ସହ ସମାନ କରି ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ ।

ହେଉ, ମୁଁ ଏଥର ଆପଣଙ୍କୁ ଭୂତକାଳର ଭୂତ କଥାର
ଗୋଟିଏ ଡାହାଣୀ ଆଉ କଥା କହୁଛି । ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହ ଶୁଣନ୍ତୁ
ଏବଂ ମନେ ରଖନ୍ତୁ ।

ଦୀର୍ଘ ପରୁଷବର୍ଷ ତଳର ଘଟଣା ।

ଗଞ୍ଜାମ ଜିଲ୍ଲାର କବିସୂର୍ଯ୍ୟ ନଗର (ବୋଇରାଣୀ) ଖାରିଆ
ମୁକୁନ୍ଦପୁର ଶାସନରେ ମହାଦେବ ମିଶ୍ର ବୋଲି ଜଣେ ଧର୍ମପରାୟଣ
ବ୍ୟକ୍ତି ରହୁଥାଆନ୍ତି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ମୋର ନନାଙ୍କର ଅଜା ।
ମୋର ପଣି ଅଜା ।

ମହାଦେବ ମିଶ୍ର ଯେତେବେଳେ ବାହା ହୋଇଥିଲେ,
ବାହା ହେବାର ଛ ମାସ ପରେ ଦୁର୍ଘଟଣାକୁ ତାଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ ମୃତ୍ୟୁ
ବରଣ କରିଥିଲେ । ପୁଣି ସେ ଦ୍ଵିତୀୟବାର ବାହା ହେଲେ, କିନ୍ତୁ
ତାଙ୍କର ପ୍ରଥମ ସ୍ତ୍ରୀ ମରିଯିବା ପରେ ସେ ଡାହାଣୀ ହୋଇ
ରହିଥିଲେ ।

ଆମ ଦେଶର ଲୋକମାନେ କହନ୍ତି, ଯେ କୌଣସି ଲୋକ
ମରିବାପୂର୍ବରୁ ସଦା ସଫାରପ୍ରତି ଲୋଭ ଥାଏ କିମ୍ବା ଯାହାର

ଅକାଳ ବିୟୋଗ ହୁଏ, ତାର ସେହି ଆତ୍ମା ମୋଷ ନ ହୋଇ ଭୂତ ଏବଂ ଜାହାଣୀ ହୋଇ ରହେ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାର ଈର୍ଷ୍ଣିତ ବସ୍ତୁ ସେ ନ ପାଇଛି । ସେହିପରି ଅବସ୍ଥା ହୋଇଥିଲା ମହାଦେବ ମିଶ୍ରଙ୍କ ପ୍ରଥମ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ।

ସେ ମରିବାର ତିରିଶ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଘରେ ରହିଥିଲେ ଜାହାଣୀ ଆକାରରେ, ଅର୍ଥାତ୍ ୧୯୨୫ ସାଲ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କର ରାଜତ୍ବ ଥିଲା ତାଙ୍କର ଘରେ ଏବଂ ନଜର ଥିଲା ଘରର ଜନସମସ୍ତ ଉପରେ ।

ଯେତେବେଳେ ମୋର ନନାଙ୍କ ବୟସ ଛ ମାସ ହୋଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ବୋଉ ତାଙ୍କୁ ଦୋଳିରେ ଶୁଆଇ ଦେଇ ନଜର କାମଧାମ କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସବୁବେଳେ ମନଟା ତାଙ୍କର ପିଲାଠାରେ ଥାଏ ।

ଦିନେ କିଛି ସମୟ ପରେ ସେ ଆସି ଦେଖନ୍ତି ତ ପିଲାଟି ତଳେ ଶୋଇ ଖେଳୁଛି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା, ଏତେ ଛୋଟ ପିଲା, ମୁଁ ଦୋଳିରେ ଶୁଆଇ ଦେଇ ଯାଇଥିଲି, କିନ୍ତୁ ସେ ତଳକୁ ଆସିଲା କେମିତି ? ଯଦିବା ଦୋଳିରୁ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲା; ତାହାହେଲେ ନିଶ୍ଚୟ ରକ୍ତ ଗୁଡ଼ିଆନ୍ତା । ଆରାମରେ ହାତଗୋଡ଼ ହଲେଇ ଅଧର ଖେଳୁଛି !

ସେ ତରବରରେ ଆସି ଦେଖିଲେ । ପିଲାର କେଉଁଠି କିଛି ଷଡ଼ ହୋଇନାହିଁ । ଏହିପରି ପ୍ରାୟ ପ୍ରତିଦିନ ହୁଏ, ଆଉ ସେ ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କୌଣସି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚି-ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ।

ସେ କାଳର ଜାହାଣୀମାନେ ଘାଁ ଲୋକମାନଙ୍କ ଦେହକୁ ଆସି ବହୁତଗୁଡ଼ିଏ ବକନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ମଧ୍ୟ କେତେ ଜାଗାରେ ଏସବୁ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ ।

ସେହିପରି ପଡ଼ିବା ଦରର ଗୋଟିଏ ଘାଁଲେକ ପାଖକୁ ସବୁବେଳେ ସେ ଡାହାଣୀ ଆଇ ଆସି ସବୁକଥା କହିବ । ପ୍ରଥମାସରେ ସେ ଦିନେ ନା ଦିନେ ଆସି ସବୁ ଖବର ଜଣେଇଦେଇ ମନକୁ ଚାଲିଯାଏ ।

ଦିନେ ସେମିତି ସେହି ଘାଁ ଲୋକଟି ବନ୍ଦକୁ ଯାଇଥିଲା ଗାଧୋଇବା ପାଇଁ । ସେ ଫେରୁ ଫେରୁ ତାର ଦେହକୁ ଆସି ସବୁ କହିବାକୁ ଲାଗିଲା, ସେଇଟା ହେଉଛି ପ୍ରଥମ ଥର । ସେ ପାଟିଭୁଣ୍ଡି ଚୋରୁଥିବାର ଦେଖି ସମସ୍ତେ ଡରିଗଲେ, କିଏ କହିଲା ତାକୁ କିଏ ଗୁଣିଆ କରୁଛି କିଏ କହିଲା ଏ ପାଗଳ ହୋଇଗଲା, କିନ୍ତୁ ସେ କହିଲା “କିଏ କହିଲା ଗୁଣିଆ କରୁଛି ବୋଲି, ମୁଁ ପରା ଆସିଛି । କିଛି ଭୟ କରିବାର ନାହିଁ । ମୁଁ ନିଜେ ନିଜେ ଚାଲିଯିବି ।”

ଜଣେ ପରୁରିଲା ତୁ କିଏ ? କାହିଁକି ଏଠାକୁ ଆସିଲୁ ? ଆଉ କେମିତି ଆସିଲୁ ?

ମୁଁ ! ମୁଁ କିଏ ଜାଣିବ ? ମୁଁ ହେଉଛି ଗାଙ୍ଗାପାଣିର ବୋଉ । ମୁଁ ଆସିଛି କିଛି କହିବା ପାଇଁ । ବହୁତ ଦିନ ହେଲା ଭାବୁଥିଲି କେମିତି ଆସିବି ବୋଲି । ଆଜି ଦେଖିଲି ଏ ଗାଧୋଇ ସାରି ଉଠି ଆସୁଥିଲା । ନିଶ୍ଚିତ ଆଜି ଗାଧୋଇ ଆସିଗଲା ।

ଏବେ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଲେ ଯେ ଏ ହେଉଛି ମହାଦେବ ମିଶ୍ରଙ୍କର ପ୍ରଥମ ସ୍ତ୍ରୀ । ତାପରେ ଜଣେ ପରୁରିଲା, ଆଜ୍ଞା ଗାଙ୍ଗାପାଣି ତ ତମର ପୁଅ ନୁହେଁ ?

ଡାହାଣୀ ଆଇ କହିଲା । ସେ ମୋ ପୁଅ ନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ କଅଣ ହେଲା, ମୁଁ ପରା ତାକୁ ପୁଅ କରୁଛି । ସେ ମତେ ପିଣ୍ଡଦେବ ।

ଏହିପରି ବହୁତ କଥା ସବୁ ପଢ଼ିଲେ, ଆଉ ଡାହାଣୀ ଆଉ ସବୁ ପ୍ରଶ୍ନର ଟିକି ନିଶି ଉଠିବ ଦେଲା ।

ତାପରେ ଡାକିଲା ଆମର ନନା (Father) କର ବୋଉକୁ । ସେ ଏସବୁ ଶୁଣି ଦଉଡ଼ି ଆସିଲେ ।

ସେ ଆସିବା ପରେ କହିଲା, ତୁ ପରା ସେଦିନ ଡରୁଥିଲୁ ? ଭାବୁଥିଲୁ ମୋ ପିଲା ଦୋଳରୁ କେମିତି ତଳକୁ ଆସିଲା । ତଳକୁ ଆଉ କେମିତି ଆସିବ ! ମୁଁ ପରା ସେଦିନ ଆସିଥିଲି । ଦେଖିଲି ପିଲାଟି କେଡ଼େ ସୁନ୍ଦର ହସି ହସି ଖେଳୁଥିଲା । ମତେ ବଡ଼ ଝୁପି ଲାଗିଲା, ମୁଁ ତାକୁ ଦୋଳରୁ ବାହାର କରି ଗୋଡ଼ରେ ଧରି ଖେଳାଉଥିଲି । ତୁ ଯେମିତି ଆସିଲୁ ମୁଁ ତଳେ ଶୋଇ ଦେଇ ଚାଲିଗଲି, ଆଉ ତୁ ସେ ରଡ଼ି ଛୁଡ଼ୁଥିଲୁ ମୋ ପିଲା ପଡ଼ିଗଲା, ମୋ ପିଲା ପଡ଼ିଗଲା, ମୁଁ ଆଉ ଆଉ ତୋ ପିଲା ଦୋଳରୁ ପଡ଼ିଯିବ ?

ସେଠୁ ସେ କହିଲେ ତୁ ଏମିତି ମୋ ପିଲାକୁ ଧରି ଧରି କୋଉଦିନ ମାରିଦେବୁ ।

ଡାହାଣୀ ଆଉ କହିଲା କଅଣ କହିଲୁ, ତୋ ପିଲାକୁ ମାରିଦେବି । ସେଇଟା ତୋର ପିଲା ହୋଇଗଲା, ମୋର ପିଲା ନୁହଁ । ତୁ ଏତେ ଜାଗ୍ରତ କରି ଶିଶୁକୁ ପିଲାକୁ, ଆଉ ମୁଁ ଜାଗ୍ରତ କରି ପାରିବି ନାହିଁ । ମୋଠୁ ତୁ ବେଶି ଜାଣିବୁ ? ଆଜି ବୋଲି କହିଲୁ ଆଉ କେବେ କହିବୁ ନାହିଁ । ଏହିପରି ବହୁତ ଗପିବା ପରେ ତା'ର ଦେହରୁ ଚାଲିଗଲା ।

ଏହି ଘଟଣାଟି ଘଟିଥିଲା ୧୯୦୮ ମସିହାରେ ।

x

x

x

x

ଆଉ ଗୋଟିଏ ଘଟଣା ଘଟିଥିଲା । ୧୯୧୪ ମସିହାରେ । ଏଠାରେ ମୁଁ ଆଉ ସବୁଗୁଡ଼ିକ ଘଟଣା, ଯାହାକି ୭୦ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଘଟିଥିଲା, ସେସବୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିପାରୁ ନାହିଁ । କାରଣ ତାକୁ ଟିକିନିଶି ଭାବରେ ସବୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବାକୁ ହେଲେ ଏକ ବିରାଟ ଗ୍ରନ୍ଥ ହେବ କହିଲେ ଚଳେ । ଏଣୁ ମୁଁ ଏଠାରେ କେବଳ ପ୍ରଧାନ ପ୍ରଧାନ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକ ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଛି ।

ଯେତେବେଳେ ମହାଦେବ ମିଶ୍ରଙ୍କର ବଡ଼ପୁଅ ଗଙ୍ଗାପାଣି ମିଶ୍ରଙ୍କୁ ୧୨ ବର୍ଷ ହୋଇଗଲା, ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ବ୍ରତଘର ହେଲା । ଡାହାଣୀ ଆଉ ତ ଆଗରୁ କହୁଥିଲା ଯେ ଗଙ୍ଗାପାଣି ହେଉଛି ମୋର ପୁଅ । ସେ ମତେ ଭିଣି ଦେବ, ସେହି ହିସାବରେ ସେ ଗଙ୍ଗାପାଣିଙ୍କୁ ସବୁବେଳେ ଜଗିରହେ । ତାଙ୍କୁ କେଉଁଠାରେ ହେଲେ କୌଣସି ବିପଦ ପଡ଼େ ନାହିଁ ।

ତାଙ୍କର ବ୍ରତଘର ଭୋଜିଟି ଧୂମଧାମରେ ପାଳିତ ହେଲା । ବହୁତ ବରୁବାଲବଙ୍କର ସମାଗମରେ ଭୋଜିଟି ବେଶ ଜାକ-ଜମକରେ ହେଲା ।

କିନ୍ତୁ ଆମର ଏହି ଗଣତନ୍ତ୍ର ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରାୟ ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ଅତି ଲୋଭୀ । ଯେଉଁମାନେ କି ପରର ଜିଜିଷ ସୁବିଧା ପାଇଲେ ହସ୍ତଚତ କରିବାକୁ ପଛଘୁଞ୍ଚି ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଠକ୍ ମୌକା ପାଇଲେ ଜିନିଷଟିକୁ ନ ଜାଣିଲାପରି ଉଠେଇ ନେଇ-ଯାଆନ୍ତି, ଏହିପରି ଚୋରକୁ ଆମ ଦେଶରେ ଲୋକେ କହନ୍ତି ଭଦ୍ର ଚୋର । ସେହିପରି କେତେଜଣ ଭଦ୍ରଚୋର ଯୋଗଦେଇଥିଲେ ମହାଦେବ ମିଶ୍ରଙ୍କର ଭୋଜି ଘରେ । ସାଧାରଣତଃ ଗହଳ ସମୟରେ କେହି କାହାର ଜିନିଷ ପ୍ରତି ଜାଗ୍ରତ ନଥାନ୍ତି ନାହିଁ ।

ଯେଉଁଦିନ ଥିଲା ଗଙ୍ଗାପାଣିଙ୍କର ବ୍ରତଘର, ସେହିଦିନ ସେହି ଗାଁର କେତେଜଣ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଗଙ୍ଗାପାଣିଙ୍କର ଘରୁ କେତୋଟି ତାଳ, ଗ୍ରାସ ଏବଂ ଥାଳ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଲକ୍ଷ୍ୟରେ ନେଇ ଯାଇଥିଲେ । ସେତେବେଳେ ଆଉ କେହି ଦେଖି ପାରି ନ ଥିଲେ ଜଣେ ମାସ ଦେଖିଥିଲା, ସେ ହେଉଛି ଡାହାଣୀ ଆଉ ।

ବ୍ରତଘର ସରିଲା, ଯେ ଯାହା ଘରକୁ ଗଲେ । କିଛିଦିନ ପରେ ଜଣାପଡ଼ିଲା, ସେହି ଘରୁ କିଛି ଜନସଂଖ୍ୟା ଚାଲି ଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଚାଲି ଜନସଂଖ୍ୟା ବାହାର କରିବାର କାହାର ହେଲେ କ୍ଷମତା ନଥିଲା ।

କେବଳ କ୍ଷମତାଥିଲା ଡାହାଣୀ ଆଉ, କିନ୍ତୁ ଡାହାଣୀ ଆଉ ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଦେହକୁ ଆସୁଥିଲା, ସେହି ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଏକ ଗାଁକୁ ଯାଇଥିଲା ।

ଭୋଜି ଘର ଯିବାର ପ୍ରାୟ ପାଞ୍ଚ ମାସ ପରେ ସେହି ସ୍ତ୍ରୀ-ଲୋକଟି ଆସିଲା; ସେ ଆସିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଡାହାଣୀ ଆଉ ତା ଦେହକୁ ଆସିଲା ଏବଂ ଡାକିଲା ଗଙ୍ଗାପାଣି ବୋଉଙ୍କୁ । କହିଲା ତୁ ଆଉ ଘରକୁ ଜାଗ୍ରତ ନେଉଛୁ କଅଣ ? ଏମିତି କଲେ ତ ଘରଟି ପୂରା ଉଠିଯିବ ।

—ମୁଁ ଆଉ କଅଣ କରିବି, କେମିତି ଜାଗ୍ରତ ନେବି ?

—କଅଣ କରିବୁ ? ତୋର ପୁଅର ବ୍ରତଘରେ ଯେଉଁ ଜନସଂଖ୍ୟା ସବୁ ଚାଲିଗଲା, ତୁ ଜାଣିଛୁ ?

—ହଁ ।

—ଆଉ ଜାଣିଲୁ ତ ବାହାର କଲୁନ ?

—ମୁଁ କେମିତି ବାହାର କରିବି, ମୁଁ ତ ଦେଖିନାହିଁ କେଉଁ ଲୋକ ନେଇଛି । ଆଉ କାହାକୁ ପାଇ କହିବି ?

—ଦେଖିବୁ, ଏହି ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ସବୁ ଜିନିଷ ବାହାର କରିବି ।

ତୁମେ ତ ସବୁ ଜାଣିଛ, ତୁମେ ବାହାର କରିବ ନାହିଁ ତ ଆଉ ବାହାର କରିବ କିଏ !

କିନ୍ତୁ ଆଉ ଟିକିଏ ପରେ ଆସିଥିଲେ କଅଣ ହୋଇ ନଥାନ୍ତା । ସେ ପରା ବର୍ତ୍ତମାନ ଆସିଲା ଲୁଗା, ବଦଳେଇ ନାହିଁ, ହାଲିଆ ହୋଇ ଆସିଲା, ଖାଇ ନାହିଁ କି ଟିକିଏ ବିଶ୍ରାମ ନେଇ ନାହିଁ । ଏତେ ବ୍ୟସ୍ତ ହବାର କଣ ଥିଲା ?

—ଆଉ କଅଣ । ତୁ ସିନା ଘରକୁ ଲେଉଟ କରୁନାହୁଁ । ମୋର କଅଣ ଘରକୁ ଲେଉଟ ନାହିଁ । ଏବେ ପାଞ୍ଚମାସ ହେଲା ଭୋକି ଗଲଣି ସେ ତୁ ଟିକିଏ କେବେହେଲେ ଚୋର ଜିନିଷ କଥା ଭାବୁଛୁ ? ମୁଁ ଖାଲି ଦିନ ଗଣୁଥିଲି ସେ କେବେ ଆସିବ ବୋଲି । ଆଉ ତାକୁ ଦେଖିବା ପରେ ମୁଁ ନ ଦେଖିଲି ପରି ରହି ପାରିଥାନ୍ତି । ତୁ ଯା ଶୀଘ୍ର ପୁଅକୁ ଡାକ ଆଣେ । ମୁଁ ସେ ଜିନିଷ ବାହାର କରି ଚାଲିଯିବି ।

ଗଙ୍ଗାପାଣି ଆସିଲେ, ଡାହାଣୀ ଆଉ ଗଙ୍ଗାପାଣିକୁ କହିଲା ପୁଅ, ଶୀଘ୍ର ଗଲୁ ଆମ ଗାଁର ନଈଆ ମିଶ୍ର, ବଳିଆ ମିଶ୍ର, ହରି ଖାଡ଼ଙ୍ଗା ଏବଂ ବାଳମୁକୁନ୍ଦ ଶ୍ରୀପାଠୀକୁ ମୁଁ ଡାକୁଛି ବୋଲି ଡାକ ଆଣିବୁ ।

ସେ ଯାଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହିଲେ । ସମସ୍ତେ ଡାହାଣୀ ଆଉ କଥା ଶୁଣି ସେ ଯାହାର କାମ ଗୁଡ଼ି ଦୌଡ଼ି ଆସିଲେ । ଆସିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନମସ୍କାର କଲେ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରିଲେ । ତା'ପରେ ପରୁରିଲେ ମତେ ଡାକିଲ କି ?

ଡାହାଣୀ ଆଉ ଚଡ଼ା ଗଳାରେ କହିଲା—‘ହଁ ମୁଁ ତତେ କାହିଁକି ଡାକିଛି ତୁ ଜାଣିନାହୁଁ ?

ନାଁ ! ମୁଁ ତ ଜାଣିନାହିଁ, କହିଲା ନଟିଆ ମିଶ୍ର ।

କାହିଁକି ଜାଣିବୁ, ଘରେ ଗୋଟିଏ ଚୋରଣୀ ମାଇପ ରଖିଥା । ଆଉ ତୁ କିଛି ଘର କଥା ବୁଝୁନଥା, ମୋ ପୁଅର ବ୍ରତଘରକୁ ଭେଜି ଖାଇବା ପାଇଁ ତୋର ମାଇପ ଆସିଥିଲା । ଆଉ ଗୋଟିଏ ଡାଳ ନେଇ ଯାଇଛି । ସତେ କି ସେଇଟା ତାର ବାପା ଆଣି ଦେଇଥିଲା ।

ଆହୁରି କେହି ଜାଣିବ ନାହିଁ ବୋଲି ନେଇ ଶୁଖିରେ ହାଣ୍ଡି ଘୋଡ଼େଇ ରଖି ଦେଇଛି । ଯାହା ହେଲା ତ ହେଲା ଯା ଶୀଘ୍ର ଯାଇ ସେ ହାଣ୍ଡିତଳୁ ମୋ ଡାଳ ବାହାର କରି ଆଣେ ନ ହେଲେ ତୋର ଆଜି ବଂଶ ବୁଡ଼େଇ ଦେବ । ସମସ୍ତଙ୍କର ବେକ ମୋଡ଼ିଦେବ ।

ସେ ପ୍ରାଣ ବିକଳରେ ଦୌଡ଼ିଗଲା ଡାଳ ଆଣିବା ପାଇଁ ।

ତା'ପରେ ଆଉ ଜଣଙ୍କୁ ଡାହାଣୀ ଆଉ ଡାକି କହିଲା ।

କରେ, ଅଳପେଇସା (ଏକପ୍ରକାର ଗାଳ) ତୋର ମାଇପ ମଧ୍ୟ ମୋ ଘରକୁ ଭେଜି ଖାଇବାକୁ ଆସିଲା ଆଉ ମୋ ଘରୁ ଥାଳିଟା

ଘେରେଇ ନେଇ ଗଲ ତୋର ମାଇପଟା ମଧ୍ୟ ଘେରଣୀଟାଏ ।
 ସେ କଅଣ ଜାଣିନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ଏ ଘରେ ରହି ସବୁ ଦେଖୁଛି
 ବୋଲି । ପୁଣି ଆଳିଟାକୁ ନେଇ ତୋର ଧାନ ଅଟେଇ ଭିତରେ
 ଲୁଚେଇ ଦେଇଛି । ମୁଁ ଆଉ ଜାଣି ପାରିବି ନାହିଁ ? ସମସ୍ତଙ୍କୁ
 ଲୁଚେଇବ ବୋଲି ମତେ ମଧ୍ୟ ଲୁଚେଇବ । ଯା, ଯା, ସେହି ଆଳି
 ଶୀଘ୍ର ଆଣି ଏଠି ରଖ ନ ହେଲେ ଦେଖିବୁ ଆଳି ସତ୍ୟା ସୁଦ୍ଧା
 ତୋ ପରିବାରର ଗୋଟାକୁ ଗୋଟା କେମିତି ଖାଉଛି ।

ସେ ସବୁ ଶୁଣିଯାରି ପଡ଼ିଉଠି ଦୌଡ଼ିଛି ଆଳି ଆଣିବା ପାଇଁ ।
 ତା'ପରେ ଆଉ ଜଣଙ୍କୁ କହିଲା, ଯା ତୋ ମାଇପ ଘରୁ ଦୁଇଟା
 ଗ୍ଲାସ ଘେରେଇ ନେଇ ଯାଇଛି, ଆଉ ତାର ଲୁଗା ପେଡ଼ିରେ
 ଲୁଚେଇ ରଖିଛି । ତାକୁ କହିବୁ ସେ ଗ୍ଲାସ ଶୀଘ୍ର ବାହାର କରି
 ଦବ, ନ ହେଲେ ତତେ ଆଗ ଖାଇବି ତା'ପରେ ତୋର ବନ୍ଧର
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଖାଇବି । ତୁମେ ସବୁ ଗାଁରେ ରହି ତାମସା ଲଗେଇଛ ।
 ଏହିପରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହିବା ପରେ ସମସ୍ତେ ଦୌଡ଼ିଯାଇ ତାଙ୍କର
 ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ଗାଳି ଦେଲେ, ଆଉ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଏପରି ନ କରିବା
 ପାଇଁ ସତର୍କ କରି ଦେଲେ ।

ସେ ସବୁ ଜିନିଷ ନେଇ ଆସିଲେ ଏବଂ ସମସ୍ତେ ଗୋଡ଼ ତଳେ
 ପଡ଼ି ଷମା ମାଗିଲେ । ଭବିଷ୍ୟତରେ ଏପରି ଆଉ କେବେ
 ହବନାହିଁ ବୋଲି କହିଲେ । ଡାହାଣୀ ଆଉ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଉ
 କିଛି କହିଲା ନାହିଁ ।

ସେହି ଜିନିଷକୁ ଦେଖେଇ ଗଙ୍ଗାମାଣିର ବୋଉକୁ କହିଲା,
 ଦେଖିଲୁ, ତୁ ପାଞ୍ଚମାସ ହେଲା ବାହାର କରିପାରୁ ନଥିଲୁ, ମୁଁ

ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ୍ ଭିତରେ ସବୁ ବାହାର କରିଦେଲ । ଆଉ ଆଜିଠୁ
ଦରକୁ ନାଗ୍ରହକର ।

ସେହି ସମୟରେ ଯେ ଶୁଣେ ଡାହାଣୀ ଆଉ ଆସିଲା ବୋଲି,
ସେ ଦୌଡ଼ି ଆସେ ନିଜର କଥା ପଚାରିବା ପାଇଁ । କିଏ ଆସି
ପଚାରେ ତାର ପାଠପଢ଼ା ବନ୍ଦପରେ, କିଏ ପାସ ହବ କିଏ
ଫେଲ୍ ହବ ସବୁ ଡାହାଣୀ ଆଉ କହିଦିଏ । କାର ଝିଅର
ଦେହ ଖରପ ହୋଇଥିଲେ ପଚାରେ ଭଲ ହେବକିନାହିଁ । ଏହିପରି
ବହୁତ ଲୋକ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ସୁବିଧା ଅସୁବିଧା ନେଇ ସେଠାରେ
ରୁଣ୍ଡି ହୁଅନ୍ତି, ଆଉ ସବୁକଥା ଡାହାଣୀ ଆଉକୁ ପଚାରି ବୁଝନ୍ତି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଯେପରି, କୌଣସି ଜାଗାକୁ ଗୋଟିଏ
ସବଜାଣ କମ୍ପା ଭଲ ଜ୍ୟୋତିଷ ଆସେ, ତାହାହେଲେ ସେହି-
ଜାଗାର ପାଖାପାଖି ଗାଁରଲୋକେ ଶୁଣି ଦୌଡ଼ି ଆସନ୍ତି ସବୁ
ପଚାରିବା ପାଇଁ, ସେହିପରି ଡାହାଣୀ ଆଉ ଆସିଥିବାର ଶୁଣିଲେ,
ପାଖା ପାଖି ଗାଁର ଲୋକଆସି ସେଠାରେ ରୁଣ୍ଡିହୁଅନ୍ତି, ଆଉ ସବୁ
ପଚାରିନ୍ତି । ଡାହାଣୀ ଆଉ ସେ ସବୁର ଉତ୍ତର ଦିଏ, ତା'ପରେ
ସେଠାରୁ କିଛିଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିଯାଏ ।

ଏହା ହେଲା ୧୯୨୪ ମସିହାର ଘଟଣା ।

× × × ×

ଏହିପରି କିଛିଦିନ ବିତିଗଲା, ମଝିରେ ମଝିରେ ଡାହାଣୀ
ଆଉ ଆସି ମଜା କରେ ।

ହଠାତ୍ ଦିନେ ରାତିରେ ମହାଦେବ ମିଶ୍ରଙ୍କୁ ଡାହାଣୀ ଆଉ
ସ୍ବପ୍ନରେ କହିଲା, ଉଠ ଉଠ ତମ ଗାଁର ସେ ନିତଆ ଆଉ ଲାଗିଆ

ଯାଇ ପାଳଗଦାରୁ ପାଳ ଶ୍ଵେରେଇ ନେଉଥିଲେ । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ଉପରକୁ ପାଳ ଗଦାଟି ଠେଲି ଦେଇଛି । ଶୀଘ୍ର ଯାଇ ବାହାର କରିବ, ନ ହେଲେ ସେମାନେ ମରିଯିବେ ।

ମହାଦେବ ମିଶ୍ର ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ପୁଅକୁ ଡିଠେଇଲେ । ହଇରେ ପୁଅ ଡ଼ ଡ଼, ଚାଲ ଯିବା ଖଲାକୁ ।

କାହିଁକି ?

ଆରେ ତୋର ଡାହାଣୀ ବୋଉ ପରା ସ୍ଵପ୍ନରେ କହିଲା ସେ ନିତିଆ ଆଉ ଭାଣିଆ ପାଳ ଶ୍ଵେରଉ ଥିଲେ । ସେ ଏତେବଡ଼ ପାଳ ଗଦାଟା ତାଙ୍କ ଉପରକୁ ଠେଲିଦେଇଛି । ଦଶ ଶଗଡ଼ ପାଳ ତାଙ୍କ ଉପରେ ମାଡ଼ି ବସିଛି । ଚାଲ ! ଚାଲ ! ଶୀଘ୍ର ଯାଇ ବାହାର କରିବା, ନ ହେଲେ ସେମାନେ ମରିଯିବେ ।

ବେକାରଟାରେ ସ୍ଵପ୍ନଟାକୁ ତମେ କାହିଁକି ବିଶ୍ଵାସ କରୁଛ ଯେ, ଏତେ ରାତିରେ କିଏ କାହିଁକି ପାଳ ଆସି ନବ । ଏତେ ରାତିରେ ତୁଚ୍ଛଟାରେ ଖଲାକୁ ଦଉଡ଼ିବ ।

ନାହିଁରେ ତୁ ଜାଣି ନାହୁଁ, ତୋର ଡାହାଣୀ ବୋଉ ଯାହା, କହେ ତାହା କରେ । ସେ କେବେ ହେଲେ ମିଛ କହିବ ନାହିଁ । ନିଶ୍ଚୟ କିଛି ନା କିଛି ହୋଇଥିବ । ଚାଲ ଥରେ ଦେଖି ଆସିବା । ତା'ପରେ ଜଣା ପଡ଼ିବ ତାର ସ୍ଵପ୍ନର କଥାଗୁଡ଼ାକ କେତେଦୂର ସତ ହେଉଛି ।

ହଉ କହୁଛ ଯଦି ଚାଲ, ଥରେ ଦେଖିନବା । କହି ବହୁତ କଷ୍ଟରେ ଉଠିଲା ଗଙ୍ଗାପାଣି । ଆଉ ଦୁଇଜଣ ଯାକ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଠେଙ୍ଗା ଧରି ଚାଲିଲେ ଖଲା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ।

ସେମାନେ ଯେତେବେଳେ ଯାଇ ଖଲାରେ ଦେଖିଲେ,
ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ସୀମା ରହିଲା ନାହିଁ । ବନା
ବର୍ଷା ପବନରେ ଏତେବଡ଼ ପାଳ ଗଦାଟା ପୂରା ଢଳିପଡ଼ିଛି ।

ମହାଦେବ ମିଶ୍ର କହିଲେ ପୁଅକୁ, ଦେଖିଲୁ ତ ମିଛ ବୋଲି
କହୁଥିଲୁ ! ଏବେ ଦେଖ କେମିତି ସେ ପାଳଗଦାଟା ବନ୍ଧୁ ହୋଇ
ପଡ଼ିଛି, ପବନ ବୋଲି ଟିକିଏ ନାହିଁ ଆଉ ବିରାଟ ପାଳ ଗଦା
ଶୂନ୍ୟ ଶୂନ୍ୟ ପଡ଼ିଯାଉଥିଲା ।

ଆଜ୍ଞା ପାଟି କରି ଡାକ ତ, ତା ଭିତରେ କିଏ ଅଛି ଜଣା
ପଡ଼ିବ । କହିଲା ଗଙ୍ଗାପାଣି,

ସେ ପାଟି କରି ଡାକିଲେ, କିଏ ସ୍ୱାଭିତରେ ଅଛ କରେ ?
କିଛି ସମୟ ପରେ ସେହି ପାଳଗଦା ଭିତରୁ ଏକ ଗମ୍ଭୀର
ଆବାଜ ଆମିଲା “ଭାଇନା ଆମେ ଅଛୁ ।”

ହଇରେ ଶଳେ ତମେ, ଏତେ ରାତିରେ ଏଠାକୁ କାହିଁକି
ଆସିଥିଲରେ ।

ଭାଇନା ପାଳ ଗଣ୍ଡେ ନେବୁବୋଲି ଆସିଥିଲା ।

ଶଳେ ! ରୋର ଶଳେ...ତମେ ମତେ ମାଗିଥିଲେ ମୁଁ ପାଳ
ଗଣ୍ଡେ ଦେଇଥାନ୍ତି । ତମେ ଶଳେ ରୋରେଇବାକୁ ଆସିଥିଲ
କାହିଁ ? ‘ତମେ କଣ ଜାଣିନାହ’ ଯେ ଆମ ଘରେ ଡାହାଣୀ
ଅଛି ବୋଲି, ତମେ ଶଳେ ତା ଭିତରେ ମର, ମୁଁ ମୋଟେ
ବାହାର କରିବି ନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ଗଙ୍ଗାପାଣିର ବହୁତ ଅନୁରୋଧରେ କିଛି ସମୟ ପରେ
ବାହାର କଲେ ଦୁଇଜଣିଆକୁ ପାଳଗଦା ଭିତରୁ ।

ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଦୁଇଜଣଯାକ ଧଇଁ ସଇଁ ହୋଇ ଅଣନଶ୍ଵାସୀ ହୋଇ ଘୋଷଡ଼ ଘୋଷଡ଼ ଆସି ମହାଦେବ ମିଶ୍ରଙ୍କ ଗୋଡ଼ତଳେ ପଡ଼ିଲେ ।

ଗୋଡ଼ ଧରି ଶମା ମାଗିଲେ, ଜୀବନରେ ଆଉ ଏମିତି କେବେ କରିବୁନି କହି ଶମାମାଗିଲେ !

ତା'ପରେ ମହାଦେବ ମିଶ୍ର ସେ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ବହୁତ ଗାଳି ହେଲେ, କିନ୍ତୁ ସମୟ ପରେ ଛୁଡ଼ିଦେଲେ ।

ଏହିପରି କୌଣସି ଜନସ କ'ଣ କେତେବେଳେ କେଉଁଠୁ ଆଣିଲ, ସବୁ ଡାହାଣୀ ଆଣି କହିଦିଏ । 'ତେଣୁ ସେହି ଡାହାଣୀ ଆଣି ବୁଢ଼ୀର ବିନା ଅନୁମତିରେ ହାତଦବାକୁ ଲୋକ ଡରିଲେ । ପୁଣି ଲୋକ ଆସିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଡରିଲେ ।

ଭୂତ ଡାହାଣୀକୁ କାହାର ଡର ନଥାଏ ! ଯେତେ ସାହସୀ ଲୋକ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଭୂତ ଡାହାଣୀକୁ ଦେଖିଲେ କିମ୍ବା ଅନ୍ଧାର ରାତିରେ ସେମାନଙ୍କର କଥା ଶୁଣିଲେ ଡରିଯାଏ । ଏପରି କି କେତେ ଲୋକଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଝାଡ଼ା ବାନ୍ତି ହୁଏ । ଶେଷରେ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରେ ମଧ୍ୟ କେତେକ ପଡ଼ନ୍ତି ।

କିନ୍ତୁ ଆଜିକାଲିର ବିଜ୍ଞାନ ଯୁଗରେ ଏବଂ ବୈଜ୍ଞାନିକମାନଙ୍କ ମତରେ ଭୂତ ଡାହାଣୀ କିଛି ନୁହଁନ୍ତି । ଲୋକମାନଙ୍କର ଖାଲି ଗୋଟିଏ ଭୁଲ ଧାରଣା ।

ମନେହୁଏ ଏହି ବିଜ୍ଞାନ ଯୁଗରେ ବୈଜ୍ଞାନିକମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ସବୁ ଭୂତ ଡାହାଣୀ କୁଆଡ଼େ ଡରି ଲୁଚି ଛପିଗଲେ । ଏହି ବୈଜ୍ଞାନିକମାନଙ୍କୁ ଭୂତ ଡାହାଣୀମାନେ ଦେଖି ଭାବନ୍ତି ଏମାନେ ଆମଠାରୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭୟଙ୍କର । କେତେବେଳେ ସେ ଏମାନେ

ତାଙ୍କର ବୌଦ୍ଧିନିକ ସୂତ ବାହାର କରି ଆମମାନଙ୍କୁ ଭୟ କରିଦେବେ ! ଏହିପରି ଭାବ ଏହି ଦେଶ ଗୁଡ଼ିକ ସବୁ ଅନ୍ୟ ଦେଶକୁ ଚାଲିଗଲେ ! ଯାହାଦ୍ୱାରା କି ଆଜିକାଲି ଏହି ଦେଶରେ ବେଶି ଫୁଟିବାରେ ଭୂତ ଡାହାଣୀଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଆଜିକାଲି ଆଉ ଲୋକମାନେ ବେଶି ଡରବାର ଦେଖା ଯାଉନାହିଁ ।

ଏହିପରି ବଢ଼ିଲା ଲୋକ ବଢ଼ିଲା ମତ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ଆଉ ଦିନକର ଘଟଣା

ସେହି ଦୁଇ ଭାଇ—ନିତିଆ ଆଉ ଭଗିଆ ପଛକଥା ଭୁଲିଯାଇ ପୁଣି ବାହାରିଲେ ବଗିଚାରୁ ବାଇଗଣ ଚୋରେଇବା ପାଇଁ । ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ରେ ଲୋଭ । ପୁଣି ଯାହାର ସେ ସ୍ୱଭାବ ସେ କେବେ, ଚାଲିଲେ ଗୁଡ଼ିକ ପାତ୍ରବ ନାହିଁ । କଥାରେ ଅଛି, ମତେ ଯେତେ ମାଠୁକୁ ମାଠ ମୁଁ ସେହି ଦରପୋଡ଼ା କାଠ ।

(Black will take no other hue)

ସେହିପରି ସେ ଦୁଇ ଭାଇଙ୍କୁ ଯେତେ କହିଲେ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ଆଉ ଡରଲେ ନାହିଁ ।

ସେଦିନ ସେହିପରି ଜହ୍ନ ପକ୍ଷ ଗ୍ରୀଷ୍ମରେ ବାହାରିଲେ ଦୁଇଭାଇ ବାଇଗଣ ଆଣିବା ପାଇଁ । ଚନ୍ଦ୍ରକରଣରେ ବାଇଗଣ-ଗୁଡ଼ିକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦେଖା ଯାଉଥାଏ । ଦୁଇଭାଇ ମନ ଖୁସିରେ ବାଇଗଣ ତୋଳି ଗଦାକଲେ । ତା'ପରେ ଦୁଇ ଅଖାରେ ପୁରେଇ ମୁଣ୍ଡରେ ମୁଣ୍ଡେଇଲେ ଏବଂ ଆଗପଛ ହୋଇ ଚାଲିଲେ ।

ଗଲାବେଳେ କଥା ହେଉଥାନ୍ତୁ ଶଳା ସେ ଡାହାଣୀ ଆମର କଅଣ କରିବ ! ସବୁବେଳେ ସେ କ'ଣ ଦେଖୁଛି ! ସେଦିନ କେମିତି ଦେଖି ହେଲା ନା !

ନିତଆ କହିଲା ହଁ ବା, ତମେ ସେ କଥା ଗୁଡ଼ାକ କାହିଁକି
ଭାବୁଛ । ସେ ସବୁ ପଂ ଶାଲ ମନଗତା କଥା । ଆମକୁ
ଡରେଇବା ପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ନା । ଦେଖୁନା ଆଜି ଆଉ ଆମର
ତ କିଛି ହେଲା ନି ।

ଏହିପରି ମନ ଆନନ୍ଦରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୋଇ ବଗିଚା ଭିତରେ
ରୁଲିଥାନ୍ତି । ଗଲାବେଳେ ରସ୍ତାରେ ସେହି ବଗିଚାରେ ଥିବା କୂଅଟି
ଦିଶିଲା । ସେହି କୂଅର କରେ କରେ ରସ୍ତାଟି ଯାଇଥିଲା । ସେହି
ଦୁଇଜଣ ବାଇଗଣ ଧରି ଯେମିତି ସେହି କୂଅ କରରେ ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି ।
ସେତିକିବେଳେ ଡାହାଣୀ ଆଉ କେଉଁଠି ଥିଲା, ଆସି ଗୋଟି
ଧକ୍କା ମାରିଲା ଯେ, ସେ ଦୁଇଜଣ ଯାଇ କୂଅ ଭିତରେ ପଡ଼ିଲେ
ଏବଂ ବାଇଗଣ ଗୁଡ଼ାକ ଆସି ବାହାରେ ବିସ୍ଫୋରଣ ପଡ଼ିଲା ।
ଗୋଟିଏ ବାଇଗଣ ମଧ୍ୟ କୂଅ ମଧ୍ୟରେ ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ ।

ତା'ପରେ ଡାହାଣୀ ଆଉ ଯାଇ ସ୍ଵପ୍ନରେ କହିଲା ମହାଦେବ
ମିଶ୍ରଙ୍କୁ । ମହାଦେବ ମିଶ୍ର ଉଠି ସୂଅକୁ ଉଠେଇଲେ ।

ହଇରେ ସୁଅ, ଉଠ ଉଠ ତୋର ଡାହାଣୀ ଗୋଡ଼ ଆଜି
ଆଉ ଥରେ ସ୍ଵପ୍ନରେ କହିଲା, ସେ ନିତଆ ଆଉ ଭଗିଆ ଆସି
ବାଇଗଣ ଖେରଉଥିଲେ । ସେ ତାଙ୍କୁ ଆମର କୂଅ ଭିତରକୁ
ଠେଲି ନେଇଛି । ସେ ଦୁଇଟି ଯାକ କୂଅ ଭିତରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି ।
ରୁଲେ ଯାଇ ସେମାନଙ୍କୁ ବାହାର କରିବା । ନ ହେଲେ
ମରିଯିବେ ।

ଓଃ, ସବୁବେଳେ ବଡ଼ ହଇରାଣ କରୁଛି । ରାତିରେ ମନୁଷ୍ୟ
ଟିକିଏ ଶାନ୍ତିରେ ଶୋଇ ପାରୁନାହିଁ । କାହାକୁ କୂଅକୁ ଠେଲି
ଦେଉଛି, କାହା ଉପରକୁ ପାଲଟିବା ଠେଲି ଦେଉଛି । ଆଉ

ଆମକୁ ହଇରାଣ କରି ଶାଉଛି । କହୁ କହୁ ଉଠିଲି ପୁଅ ଏବଂ ଦୁହେଁ ଚାଲିଲେ ବାଇଗଣ ବଗିଚାକୁ ।

ସେମାନେ ଦୂରରୁ ଦେଖି ପାରିଲେ ବାଇଗଣ ଗୁଡ଼ାକ କୁଅ ପାଖରେ ଛୁନ୍‌ଛନ୍ତି ହୋଇ ପଡ଼ିଛି ।

ବୁଢ଼ା କହିଲା, ଦେଖିଲୁ ଦେଖିଲୁ ମୁଁ ପରା କହୁଛି, ତାର କଥା ପୂରା ସତ, ସେ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଯାହା କହିବ ପୂରା ସତ । ଏ ଶିଳେ ପରା କେବେ ମାନବେ ନାହିଁ ! ଏହିପରି ବାରମ୍ବାର ଆସିବେ, ଆଉ କେଉଁଦିନ ଏମିତି ସେ ଡାହାଣୀ ଖାଇବ ଏମାନଙ୍କୁ ।

ଶେଷରେ ସେ କୁଅ ପାଖକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲେ, ଭିତରେ ଦୁଇ ଜଣ ପଡ଼ି ଟୁକୁ ଟୁକୁ ହୋଇ ପାଟି କରୁଛନ୍ତି ।

ପାଟି କରି ପରୁରଲେ କୁଅ ଭିତରେ କିଏ ରେ ?

ଭାଇନା ଆମେ !

ଶିଳେ ! ଫେରେ କହୁଛ ଭାଇନା ଆମେ । ହଇରେ ଶିଳେ, ତମକୁ ପରା ମୁଁ ସେଦିନ କହିଥିଲି ଆମ ଘରେ ଡାହାଣୀ ଅଛି, ଆମ ଘରକୁ ଆସି ଚୋରେଇ ନବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ ନାହିଁ ବୋଲି, ତମେ ଶିଳେ ଫେରେ ମୋ କଥା ନ ଶୁଣି ଆଜି ବାଇଗଣ ଚୋରେଇବାକୁ ଆସିଗଲା । ତମ ଶିଳାକୁ ସେ ଡାହାଣୀ ଖାଉ ନାହିଁ କାହିଁକି କେଜାଣି ।

ଭାଇନା ଆମକୁ କ୍ଷମା କର, ଆମେ ଆଉ କେବେ ଏମିତି କରିବୁ ନାହିଁ । ଆମକୁ ବାହାର କରିଦିଅ ।

ତମେ ପରା ଦୁଇଜଣ ଯାକ ସେଦିନ ମତେ କହିଥିଲ ଆଉ କେବେ ଚୋର କାମ କରିବୁ ନାହିଁ । ମତେ ମାଗିଥିଲେ ତ ମୁଁ,

ବାଇଗଣ ଗଣ୍ଡେ ଦେଇଥାନ୍ତି । ଶଳେ ଚୋରୀ କରିବାକୁ କାହିଁକି ମରୁଥିଲ ? ଏମିତି ଗୋବେଗୋବେ ଖାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି । କହୁ କହୁ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ଦଉଡ଼ି ଧକେଇଲେ କୁଅରେ, ସେ ଦୁଇଜଣ ଉପରକୁ ଆସି ମହାଦେବ ମିଶ୍ରଙ୍କର ଗୋଡ଼ ଧରିଲେ । ସେଠି ପ୍ରମାଣ କଲେ ଯେ, ଆଉ ଏମିତି କେବେ କରିବେ ନାହିଁ । ତା'ପରେ ପଡ଼ି ଉଠି ଦୌଡ଼ିଲେ ।

ଏହିପରି ଶୁଦ୍ଧମତ ଚାଲିଲା । ବେଳେବେଳେ ଧାନ ବିଲରୁ ଧାନ ଚୋରେଇ ଲୋକମାନେ ନେଇ ଯାଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ଧରି ହଇରାଣ କରେ ଡାହାଣୀ ଆଉ । ଧାନ ଖଳାରୁ କିମ୍ବା ଧାନ ବିଲରୁ ଗୋଟିଏ ଧାନକେଣ୍ଡା କିମ୍ବା କେରୀଏ ପାଳ ବଢ଼ାଏ ମଧ୍ୟ କେହି ନବାକୁ ସାହାସ କଲେ ନାହିଁ ।

ମହାଦେବ ମିଶ୍ର ଧାନଖଳାରେ ଯାଇ ଶୋଉଥିଲା ରାତିରେ । କିନ୍ତୁ ଡାହାଣୀ ଆଉର ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ସେ ଆଉ ଶୋଇବାକୁ ଗଲେ ନାହିଁ । ଘରେ ଆରମ୍ଭରେ ଶୋଇଲେ, ଖଳାରେ ଖୋଲି ହୋଇ ବହୁତ ଧାନ ଗଦା ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ କେହି ଭୁଲରେ ସୁଦ୍ଧା ମୁହଁ ଚୁଲେଇ ଦେଖନ୍ତି ନାହିଁ । ଯିଏ ଯଦି ଭୁଲରେ କହିଦିଏ ଯେ, ଆରେ ମିଶ୍ରଙ୍କର କେତେ ସୁନ୍ଦର ଧାନ ହେଉଛି । ଅନ୍ୟ ଜଣକ କହେ—ଏ, ଡାହାଣୀ ଅଛି ମନେ ଅଛିନା, ସେପଟେ ନଜର ପକାନା ।

ଦିନବେଳେ ମଧ୍ୟ ଡାହାଣୀ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଧଳା ଲୁଗା ପିନ୍ଧି ଯିବା ଆସିବାର ଘରର ସମସ୍ତେ ଦେଖି ପାରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କେହି ହେଲେ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ସାହାସ କରନ୍ତି ନାହିଁ ।

×

×

×

×

ଆଉ ଗୋଟିଏ ଘଟଣା ଘଟିଥିଲା ୧୯୨୦ ସାଲରେ, ସେହି ବର୍ଷ ମୋର ନନାଙ୍କର ବ୍ରତ ଶ୍ରେଣୀ ହେଉଥିଲା ।

୧୯୧୯ରେ ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ପଡ଼ିଥାଏ । ଲୋକମାନେ ଖାଇବାପିଇବାକୁ ପାଉଁ ନଥିଲେ । ଦିନେ ଖାଇଲେ ଦିନେ ଶ୍ରେକରେ ରହୁଥିଲେ । ସେତେବେଳେ ଲୋକମାନଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ବହୁତ ଖରାପ ଥିଲା ।

ତା'ପରେ ପରେ ମୋ ନନାଙ୍କର ବ୍ରତଘର ହବା ଯୋଗୁଁ ମୋର ଗୋସେଇଁ ବାପା ଆଉ ବେଶିଲୋକଙ୍କୁ ଏବଂ ବେଶି ବନ୍ଧୁ-ବାନ୍ଧବଙ୍କୁ ନ ଡାକି ବ୍ରତଘର କରିବାପାଇଁ ସ୍ଥିର କଲେ । ସେତେ କମରେ ହବ ସେତେ ଭଲ ଭାବ ବେଶି ଲୋକଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କଲେ ନାହିଁ ।

୧୯୨୦ ସାଲ ଫେବୃଆରୀ ମାସରେ ବ୍ରତଘର ହୋଇଥିଲା । ବ୍ରତଘରେ ସାଧାରଣତଃ କାକର ପିଠା ହେଉଛି ପ୍ରଧାନ । ତେଣୁ କରି ଶ୍ରେଣୀ ଘର ପୂର୍ବରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଣୀଘର ଗୋଟିଏ ଦିନ ଥାଏ କାକର ପିଠା କରାଯାଇଥାଏ । କାରଣ ଶ୍ରେଣୀଘରଦିନ କଲେ ଗହଳ ହୋଇଯାଇଥାଏ ଏବଂ ତରବରରେ କୌଣସି ପିଠା କରିବାକୁ ସୁବିଧାଜନକ ହୁଏ ନାହିଁ ।

ବ୍ରତଘର ପାଖେଇ ଆସିଲା । କେବଳ ଘନସ୍ତ ବନ୍ଧୁ-ବାନ୍ଧବମାନଙ୍କୁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରାଗଲା । ସମସ୍ତେ ଆସିଲେ, ଡାହାଣା ଆଉର ପୁଅ ଯିଏ କି ମୋର ନନାଙ୍କର ମାମୁଁ ସେ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଣୀ ଘରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ । ଶ୍ରେଣୀ ଘରେ ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତଙ୍କର ମନ ଖୁସି ଥାଏ ।

କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଦିନ ପିଠା କରାଗଲା, ସେଦିନ ଏକ ଅଭୂତ
ଘଟଣା ଘଟି ଯାଇଥିଲା ।

ପ୍ରଥମେ ଯେତେ ପିଠା କରାଗଲା କିଛି ହେଲାନାହିଁ । ସବୁ
ଭାଙ୍ଗି ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହୋଇଗଲା । କେହି କିଛି ଭାବ ପାରିଲେ ନାହିଁ ।
ଏସବୁ କିପରି ହେଉଛି କ'ଣ କଲେ ଏହି ବିପଦରୁ ରକ୍ଷା
ମିଳିପାରିବ ବରୁଣ ସମସ୍ତେ ଚିନ୍ତା ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । କେତେ
ଉପାୟ କରାଗଲା, ତଥାପି ସେହି ବିପଦରୁ ରକ୍ଷା ମିଳିଲା ନାହିଁ ।
କ'ଣ କରାଯିବ କେହି ଭାବ ପାରିଲେ ନାହିଁ । ବହୁତ ପିଠା
ଏମିତି ନଷ୍ଟ ହେଲା ।

କିଛି ସମୟ ପରେ, ନାନା ଆସି କହିଲେ ବୋଧେ ଆମର
ଡାହାଣୀ ଆଉ ଆସିଛି । ତେଣୁକରି ଆମର ଏସବୁ ପିଠା ନଷ୍ଟ
ହେଉଛି । ଆଉ ଗୋଟିଏ କାମ କରାଯାଉ । ମାମୁଁଙ୍କୁ ଡାକ
କହିବାକୁ ହେବ ଯେ ସେ ଆମର ପିଠା କରାହେଉଥିବା
ତେଲ କରେଇ ଚୁଲିରେ ବସେଇବେ । ତା'ପରେ ପ୍ରଥମେ ପିଠା
ହବା ଯାଜେ ଯାଜେ ଦୁଇଟି ଆଉ ନା'ରେ ପୂଜା କରିବେ ।
ତାହାହେଲେ ଜଣାପଡ଼ିବ ପ୍ରକୃତ ଘଟଣା କ'ଣ ।

x

x

x

x

ତା'ପରେ ସେହିପରି କରାଗଲା । ମାମୁଁ ଶୋଇଯାଇ-
ଥିଲେ । ସେତେବେଳକୁ ରାତି ୧୧ଟା ହେବ । ମାମୁଁଙ୍କୁ ଯାଇ
ଉଠେଇ ଆଣିଲେ । ମାମୁଁ ସବୁ ଘଟଣା ଶୁଣିଯାରି ଡାହାଣୀ ଆଉ
ଉପରେ ବହୁତ ବିରକ୍ତ ହେଲେ । ଶେଷରେ ସେହି ତେଲକରେଇ
ଚୁଲିରୁ ବାହାର କରାଗଲା ଏବଂ ମାମୁଁ ତାକୁ ପୁଣି ବସେଇଲେ

ଏବଂ ପ୍ରଥମ ପିଠା ଦୁଇଟି ପୂଜା ହେଲା ଆଉ ନାଁରେ; ପୂଜା ହବା ପରେ ପରେ ସବୁ ପିଠା ଭଲଭାବରେ ହେଲା । ତା ପରଠାରୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ହେଲେ ପିଠା ଗଞ୍ଜିଲା ନାହିଁ ।

ବ୍ରତ ସରିଲା, ଶ୍ରେଣୀ ଖାଇ ସାରିବା ପରେ ଲୋକଙ୍କ ଗହଳ ଆସ୍ତେଆସ୍ତେ କମିଲା ।

ଠିକ୍ ଶ୍ରେଣୀ ହବାର ଦୁଇଦିନ ପରେ ଡାହାଣୀ ଆଉ ଆସିଗଲା । ସେହି ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଦେହକୁ ଏବଂ ମୋର ନନାଙ୍କର ବୋଉକୁ ଡାକି କହିଲା, ହଇଲେ ତୋର ପୁଅକୁ ବ୍ରତ କଲୁ ଯେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଡାକିଲୁ ମତେ ଡାକିଲୁ ନାହିଁ । ତୁ ଶୁଣୁଥିଲୁ ମତେ ନ ଡାକିଲେ ମୁଁ ଆସି ପାରିବି ନାହିଁ ବୋଲି ?

ମୁଁ ଡାକିବି-କଅଣ, ସେ ତ ତମର ପିଲା, ତମେ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ ।

ହଁ ଏବେ କହୁଥା, ଯେତେବେଳେ ତ ଟିକିଏ ହେଲେ ମନେ ନ ଥିବ । ତୁ ତ ଡାକିଲୁ ନାହିଁ ସେଥିଯୋଗୁ ମୁଁ ଏକା ଆସିଥିଲି ମୋ ନାତିର ବ୍ରତଘର ଦେଖିବା ପାଇଁ । ତମର ପିଠା କରିବା ସମୟରେ ମୁଁ ଶୁଦ୍ଧ ଉପରେ ବସି, ସବୁ ଦେଖୁଥିଲି । ଯେତେବେଳେ ମତେ ପିଠା ଦେଲେ ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଚୁପ୍‌ରହି ସବୁ ଦେଖିଲି ।

ପରେ ପରେ ଆଉ କେତେପ୍ରକାର ପ୍ରଶ୍ନ ସମସ୍ତେ ପଚାରିବୁ ଡାହାଣୀ ଆଉକୁ, ସବୁ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦିଏ ଏବଂ ଚାଲିଯାଏ ।

ଭାରି ଶ୍ରେଣୀ ଲାଗୁଥାଏ । ତମେ ସବୁ ଶ୍ରେଣୀ ଖାଇବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ମୋ କଥା କାହାର ମନେ ନାହିଁ । ଏଣୁ ମୁଁ ପିଠା ଗଞ୍ଜିଲି । ମୋ ନାତି ମତେ ଚିହ୍ନିଲା, ମନେ ପକେଇଲା ।

ଏହିପରି ମଝିରେ ମଝିରେ ଆସେ କିଏ ଭୁଲ କଲ । କିଏ
କଣ କଲ ସବୁ କହେ । ୧୯୨୫ ସାଲ ପରେ ପରେ ଡାହାଣୀ
ଆଜିକୁ କେହି ଆଉ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲେ ନାହିଁ ।

କାରଣ ୧୯୨୫ ସାଲରେ । ମୋର ପଣି ଅଜା ଦେହତ୍ୟାଗ
କରିଥିଲେ । ଯାହା ଫଳରେ କି ଡାହାଣୀ ଆଜି, ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ
ସାଙ୍ଗରେ ରୁଲି ଯାଇଥିଲା ।

ପାଠକ ପାଠିକାଙ୍କର ମନୋରଞ୍ଜନ ପାଇଁ । ଡାହାଣୀ ଆଜିର
ଅନ୍ୟ କେତୋଟି ଘଟଣା ପ୍ରକାଶ ପାଇବ । ଅନ୍ୟ ଏକ ବହି
“ଡାହାଣୀ ଆଜି”ରେ । ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତୁ ।

